

JESENIŠKA STRAŽA

Slovensko-nacionalen list.

Svoboda, čast, narod, resnica.

„Jeseniška Straža“ izhaja vsako soboto opoldne. — Naročnina za celo leto 3 krone; ako se naroči dva ali več izvodov, pa po 2 kroni izvod. Naročnina naj se pošilja na upravništvo „Jeseniške Straže“ (tiskarna Iv. Pr. Lampret) v Kranju. Na naročbe brez istodobne vpošiljatve naročnine se ne ozira. Pos. številke po 10 vin.

Oglasi in poslanice se računajo po petit-vrstah, če tiskano enkrat 10 vin., dvakrat 15 vin., trikrat 20 vin. Večje črke po prostoru. Če se oznanilo priobčuje večkrat, je cena posebno znižana. — Rokopisi se ne vračajo. — Dopisi naj se izvolijo frankirati in naj se pošiljajo na uredništvo „Jeseniške Straže“ v Kranju.

Št. 51.

V KRANJU, 18. listopada 1905.

I. leto.

Naročnikom „Jeseniške Straže“!

„Jeseniška Straža“ hode kmalu započela svoj drugi letnik, in tem potom vabimo vse naročnike, osobito one, ki bivajo v tej od narodne borbe docela zavzele gornje savske doline, da ostanejo zvesti našemu listu, ki je počel to borbo in ki ima poklic jo nadaljevati in, če da bog in sreča junaka, jo tudi zmagonosno izvršiti. Vprašati se pa moramo, ali se splah spleča obnoviti ta list, in ako se docela ne molimo, če trdimo, da zavzema ta list v t-m boju tako važno ulogo?

No, vsakdo zna, da je vsak list ona sila, ki vpliva na javno mnenje, ki dostikrat v tem oziru odločuje. — in javno mnenje je odločilni faktor pri vsaki politični akciji. Kak vpliv na javno mnenje pa je imela „Jeseniška Straža“, in kaj je njen uspeh? Odgovor na to je lahek. Poglejte gibanje jeseniškega ljudstva pred letom in danes. Komaj leto od tega je minulo, ko so Nemci še javno na cesti napadali mirne Slovence, in ko je župnišče kakor trdnjava imelo edini odločilni vpliv na politično gibanje na naše narodno že napol izgubljeno ljudstvo.

Danes pa je drugače! Si vis pacem, para bellum, pravi latinski prigovor. — Ako hočeš mir, zberi vojsko! Sovražnik se te mora bati, če hočeš, da te spoštuje. Tega gesla smo se poprijeli takoj spočetka, in tega se bomo držali tudi vnaprej.

PODLISTEK.

Mimogrede . . .

V. Dadanov.

Lojevski je bil nekaj mesecev za domačega učitelja pri bogatem graščaku v jugozahodni Rusiji. Sedaj, ko se je peljal na železnično postajo, da bi se podal v Petrograd, se je že november nagibal h koncu. Graščina je bila oddaljena kakih 30 vrst od postaje. Kolovoz je bil silno slab in voziček se je zibal po zmrzlem blatu, češ, zdajpazdaj se prevrne. Dijak Lojevski je nastopil vožnjo opoldne, a že se je mračilo in do postaje je bilo še skoro deset vrst. Vlažne megle so legale na zemljo in jo zagrinjale v rahlo, sivo odejo. Cesta je šla navzdol po jarku, ki je bil zastrt v meglo. Skozi meglo je svetlikalo nekaj lučic in ni se moglo razsoditi, prihajajo li od koč, raztresenih po obronkih, ali iz oken večnadstropnih mestnih hiš.

«He, he! . . . Stoj!»

Bumf! . . . Voz se zaguglje, in predno se Lojevski zave, leži na cesti. Njegov težki, s knjigami nabasani kovčeg pade tudi venkaj in se pretrga. Skoro pol ure mine, predno voznik zopet vzdigne voz in uredi konjsko opravilo. Ko se začneta zopet naprej pomikati, bila je že noč. Lojevski in voznik sta morala iti peš in opirati voziček, da se jima zopet ne bi primerila kaka nesreča. Lojevskemu je bilo na tej poti nemirno, a obenem prijetno pri srcu. V daljavi so svetlikale prijazne lučice.

Droben dež začne rositi. Tema postaja vedno gostejša. Lojevskemu je bilo hudo, da se je moral ločiti od lučic, ki so mu razodevale, da je tod tudi življenje. Luči izginejo, Lojevski in voznik pa korakata še vedno dalje, Naenkrat se prikažejo pisane svetilnice na

Dopisi.

Dovjo. — (Tudi pri nas se svita. — Zanimiva seja našega občinskega odbora dne 12. t. m.)

Navzočih je bilo izjemoma vendar enkrat zadosno število za sklepčnost. — Župan in deset odbornikov. Župan otvori sejo. Konstatira sklepčnost ter pride k dnevnemu redu. Prva točka proračun za 1906.

I. K najemninu lova, se oglasi k besedi odbornik g. Župan ter predlaga, da se najemščina lova deli na skupno in občinsko, kajti s skupnim imetjem občina ne more gospodariti, temveč spada to v področje našega zato postavljenega gospodarskega odbora. Sedaj so otvori debata o občinskih polih osobito iste skozi Mojstrano do državne ceste, kjer je ta pot, katero je dosedaj tovarna skozi Mojstrano do železnice zelo zanemarjala, in je taka, da se po isti poti skoraj ne more več voziti, še manj pa hoditi, ker nevarno je, da ne bi kdo obtičal v blatu. Občina naj toraj vzame vzdrževanje te poti od tovarne do državne ceste v lastno režijo in naj sklene, da tovarna k temu 95% prispevek daje v denarju. — Nемеc Vinzig protestira in grozi s pritožbo — ne pomaga mu nič — ker je predlog sprejet. Pri debati o občinskem potu naznanja župan, da se pot v kratkem izpremeni v okrajno cesto, in sicer do tovarne skozi Mojstrano po Gobeti do državne ceste. Odborniki z začudenjem vzamejo na znanje, ker letos prvokrat čujejo, kajti občinski odbor je deloval

železnični postaji. Bile so kakor kresnice. Voz se je peljal skozi vasico, pri kateri je bila postaja. Konji se kar sami od sebe ustavijo pred malo prodajalnico, iz katere so padali megli podobni trakovi na cesto. Lojevski se spomni na svoj kovčeg, ki je bil potreben poprave in stopi v prodajalnico. Na policah so bile steklenice s cukrarijami; dišalo je po petroleju in slanikih; vse blago je bilo komaj vredno 15 rubljev. Za prodajalno mizo je sedela mlada judovska deklica in brala iz knjige.

«Dober večer! Dajte mi eno močno šivanko in nit!»

Deklica nevoljno vzdigne pogled od knjige.

«Mi nimamo ne šivank, ne sukanca, mi prodajamo kolonijalno blago,» reče strogo; ko pa vidi lepi dijakov obraz, pristavi mnogo prijazneje:

«Čemu Vam bo šivanka, gospod? Mari znate šivati?»

vedno za okrajno cesto skozi Mojstrano ob železnici preko kolodvora na državno cesto. O tem zahteva odbornik g. Zupan, da se ugodi zahtevi, kakor je že bilo nameravano, da se napravi cesta do kolodvora in naj se izvoli v to odbor treh odposlancev, kateri naj prošnjo lastnoročno oddajo pri deželnem odboru in isto ustmeno podpirajo. Pri nadaljnih točkah predlaga imenovani odbornik, da se najemina maveca, smodniško šrambo in neke od nemške cementne tovarne v najem vzete skupne parcele črta iz proračuna, ker je to imetje posestvo skupnih zemljišč ter spada v delokrog zgornjega odbora. Obenem zahteva isti, da se tudi davki po skupnih in občinskih imetjih delijo.

Župan oporeka, da bi se dala najemščina lova sedaj deliti ter predbaciva, zakaj bi se ravno sedaj moglo to ločiti in zakaj se ni to poprej storilo — to smatra on (oče župan) kot obstrukcijo. Predlagatelj vztraja pri svojih predlogih in pojasnuje zbranim taiste..

K besedi o tej točki oglasi se tudi odbornik g. Vinzig. Le-ta hoče nemško govoriti. Predlagatelj g. Zupan to oporeka ter zahteva od g. župana, da naj on varuje naš slovenski domači jezik, in naj ne pusti govoriti v drugem — nemškem jeziku. Župan ovrže ta predlog in pusti v slovenskem odboru govoriti germansko. (Vsa čast takemu županu.) Nato nastane besedna borba med odborniki gg. Zupanom in Vinzigom — prvi slovensko, drugi nemško govoreč.

Končno se predlogi odbornika g. Zupana sprejmejo in proračun v tem smislu odobri ter sklene, da se primanjkljaj pokrije s 45% občinsko doklado.

II. Prošnja g. Hudovernika za podelitev žganjetoča; ker se nobeden k besedi ne oglasi, se glasuje in odkloni.

III. Prošnja občine Zminec, da se sprejme Blaž Dolinar v to občino, se odkloni, ker isti ne biva v tej občini nepretrgoma deset let.

IV. Prošnja občine Krumau, da se sprejme knjigovodja Vinzig v našo občino — je sprejeto.

V. Družba sv. Cirila in Metoda prosi za redno letno podporo, ker se ne nahaja v posebno dobrem gmotnem stanju. — K temu se oglasi odbornik g. Zupan. Le-ta priporoča da se ta družba mora podpirati in razlaga tej nasprotno «Südmarko» in podporo zadnje od nemškega ljudstva. — (Nemec Vinzig odvzoč.)

«Nas voz se je med potjo zvrnil in moj potni kovčeg se je pretrgal; moram ga zašiti.»

«In kako, gospod, ali se ne bojite se voziti v tako temni noči? Saj bi si lahko zlomili roko ali nogo!»

Smehljala se je: glas ji je razodeval sočutje mesto prejšnje strogosti. Lojevskemu se je zdelo prijetno, po dolgotrajni vožnji po samotni pustinji gledati lepi obrazek judinje in poslušali njeno govorjenje ter je odlašal z odhodom.

Iskala je medtem v miznici in izvlekla veliko šivanko za vreče šivati in jo dala Lojevskemu:

«Tu imate šivanko, gospod, in mesto niti vzemite tole špago, s katero vezemo kupljene stvari.»

Lojevski se zahvali.

«In kam se peljete, gospod?»

«V Petrograd.»

«V Petro — grad?!»

Dalje prih.

Podpore za leto 1906. sto kron, za nadaljna leta po 50 kron. — Soglasno sprejeto.

VI. Prošnja za podporo učiteljskega konvikta. Le-to podpira g. Zupan in se soglasno dovoli za leto 1906 20 kron. Istotako omejnjeni g. odbornik stavi predlog, naj se tukajšnjemu nadučitelju g. Franu Jegliču podeli v znak hvaležnosti za njegovo požrtvovalnost in trudapolno skozi 25 let v tej občini za dobro vzgojo naše mladine — primeren dar. — Sklene se podeliti mu zlato uro z verižico, na kateri naj bode gravirano njegovo ime. — Soglasno sprejeto. (Splošno odobravanje.)

VII. Odbornik g. Zupan še predlaga, naj se na c. kr. železniško ravnateljstvo v Beljaku napravi prošnja, da se upošteva na naši železniški postaji naš domači jezik in naj se napravijo dvojezični napisi. — Soglasno sprejeto.

VIII. Predlog odbornika g. Zupana, da se zahteva od nemškega planinskega društva, da isto napravi dvojezične tablice, najprvo velike črke slovenskim napisom, potem šele male črke z nemškim napisom, da se odpovedo pravicam do posestvanja ali pa, ako se temu ne ugodi, da se sedanji samonemški napisi popolnoma odstranijo — po daljši debati — sprejeto.

Za obstoj samonemških tablic glasujeta gg. odbornika Ivan Jansa, gostilničar in trgovec Pezdinik. Odbornik Ivan Jansa je razburjen zahteval, da se tukaj ohrani nemški značaj in da ostanejo nemške tablice, kakor so bile. Govoril je, naj se Nemci nikakor ne preganjajo, ker so boljši, kakor pa Slovenci. (Oho! Čujmo! Opomba uredništva.) — Temu se je pridružil tudi odbornik g. Pezdinik. Vsi drugi odborniki osobito g. Jakelj podpirajo predlog g. Zupana — kateri se pozneje z živahnim odobravanjem sprejme. — Nato se seja zaključí.

Dovje. V list «Slo enec» je poslal nekdo dopis, v katerem očita obsojenima Ješetu in Lakotu iz Mojstrane, da sta oba ničvredna, ker sta obdolžila po krivem Edvarda Schertza, češ, da jima je z revolverjem pretel. Mi smo dozdej poznali Ješeta in Lakota kot dva poštna fanta. Nikdar ni bil teh dveh noben v kakem boju, nikdar ne pijan, nikdar ni bilo slišati, da bi bila kradla. Rečemo lahko z mirno vestjo, da sta bila fanta zmiraj poštna. Kaj pa tretji naš Breitmunderl, ali je ta toliko vreden??? Kaj porečejo k temu klobasice, repica in jeziček? Kako torej naš župan Tonček opiše tistega, kateri je pošten in kako tistega, kateri se steguje po jezičku in repici in kot oženjen zalezuje še dekleta. Vprašamo tem potom našega župana Tončka, da nam javno odgovori, zakaj je Lakota dal tako slabo izpričevalo in zakaj hvalil Schertza? — Končno pa še opomnimo, da dobi sto goldinarjev tisti, kateri pove, kdo je oče otroka Gabesove Mine, katerega očeta ona zatajuje . . . S to stvarjo se hočemo še bolj natančneje pečati. Več domačinov.

Novičar.

Naročnina znaša za celo leto K 4.—, za pol leta 2 kroni. Prisiljeni smo bili povisati naročnino za borno kronico, ker smo izza preteklega leta imeli izkušnjo, da lista ob taki nizki naročnini kakor lansko leto ni mogoče izdajati. Vsled tega upamo, da se prijatelji in somišljeniki «Jeseniske Straže» oklenijo lista tudi v prihodnjem letu z isto

ljubeznijo in vnemo, kakor lani, ter da mu pridobijo še mnogo novih naročnikov. Nazdar! Uredništvo in upravnništvo.

Kaj bo z volitvijo? Večstranski prošnji smo se vdali ter v par številkah «Straže» prenehali z bojem proti jeseniški klerikalni stranki, ki je zvezana z Nemci, ker se nam je zatjevalo, da bodo morali tudi duhovniki kot voditelji naše klerikalne strančice prenehati s svojimi napadi v «Jeseniskih novicah». Prenehali smo za nekaj tednov z «bratomornim» bojem, kakor ga nazivljejo tisti prosvitljeni oznanjevalci ljubega miru. In kaj smo dosegli!? Klerikalno-nemškutarska, ali boljše povedano Zabukovec-Zabretova klika nas sedaj bolj strastno napada, kakor kdaj prej. Začeli so se na vse kriplje pripravljati na volitve. Govori se celo, da imajo že pripravljene kandidate za tretji volilni razred. (Za prvi in drugi razred nimajo korajže). Liberalizem je tisto strašilo, s katerim skušajo oplahiti volilce. Vsako soboto imamo čast čitati v «Slovincu» neslano modrovanje fajmoštra Zabukovca o jeseniških volitvah. Tamkaj iznosi take neumnosti skupaj, da človeka kar glava in želodec boli, če bi vse tiste neslanosti prebavil. Zabukovec se dobro zaveda, da je bil od tistega dne, ko se je prodal Lukmanu in njegovim prekanjenim političnim agentom na Jesenicah nemogoč ter ga edino to boli, da bo pri volitvah pošteno pogorel s svojimi kandidati. Sicer pa dvomimo, da bi fajmošter sploh vjel kakega neodvisnega in poštenega slovenskega Jeseničana. Kdo bi pa tudi nosil svoj hrbet prostovoljno v mučilnico, kjer bi ga po volitvah gajžljala Zabukovec in Lukmanov bič!? Toliko narodnega ponosa ima gotovo še vsak Jeseničan, da ne bo nikdar volil po receptu narodnega izdajalca Zabukovca.

Ustanovni občni zbor kranjskogorskega «Sokola» se je vršil minulo nedeljo v telovadnih prostorih hotela «Razor» ob navzočnosti domačih «Sokolov» in zastopnikov ljubljanskega, gorenjskega in jeseniškega «Sokola». Po kratkem pozdravu brata Šinkovca se prebera potrjena pravila, na kar se izvoli naslednji odbor: starosta, brat Ivan Žerjav; podstarosta, brat Anton Slavec; načelnik, brat Ivan Slavec; odbornikom pa bratje: Rudolf Šinkovec, Jurij Jakelj, Ivan Hribar, Justin Černe, Anton Čvek, Mihael Benet in Josip Jakelj; preglednikom brata: Andrej Košir in Makso Razinger. Pred zaključkom občnega zbora omenja brat Drenik iz Ljubljane v daljšem govoru, da mora vsak narod, če hoče obstati, imeti energijo, moč volje, ki sili vedno k večjim uspehom in ne pripusti nobene zadovoljnosti. Čim manjši je narod, tem večja mora biti njegova energija v boju za obstanek. Slovenci nimamo števila, tudi eneržije ne. Potrpežljivo in ponižno prenašamo vse, kar se v nas zaganja. Slaba taka zlatavost, podobna vstrajnosti kamena, ki dolgo zdrži, nazadnje se pa razprhne v prah. Mrtvo vstrajnost moramo zamenjati z živo energijo, da ohranimo to, kar imamo in pridobimo odvzeto nazaj. Slovenske potrpežljivosti in zadovoljnosti nas pa ozdravi edinole sokolska telovadba, ki nam pridobi tudi pogumen, predrzen in svoboden duh. Sokolska telovadba je naravna šola, šola za celo življenje, kjer spozna mladi mož z delom, da ima tudi dolžnosti, pa ne samo pravice. Točno obiskovanje telovadnih ur, vztrajno in naporno delo, vse to našo voljo utrjuje, nas

naredi vstrajne in nesebične. Zato pa je telovadba v sokolskih društvih **prva** stvar. — Društvo ima že orodje in telovadi dva meseca; poučevati hodi načelnik z Jesenic. Na zdar!

Jeseničani, varujte se Zabukovca! Kdor se le količkaj zanima za javno-politične zadeve v naši občini, gotovo že ve, da se je fajmošter Zabukovec za časa volitve častnih občanov prodal trdemu Nemcu Lukmanu. Jeseničani, ali veste, kaj se to pravi, prodati sebe in koristi lastnega naroda takemu človeku, ki je naš najhujši narodni nasprotnik!? Ali boste morda verjeli Zabukovcu, da je pridobil Lukmana za Slovence. Ne, Lukman ne prodaja svoje narodnosti, prodal in zatajil pa je svoj narod župnik Zabukovec. Ali ni torej naša sveta narodna dolžnost, da pri volitvah zapodimo od sebe Zabukovca in vse njegove pristase, kajti to zahteva naš narodni ponos, to zahteva naša narodna zavest. Jesenice so slovenske in morajo ostati slovenske. Zato pa proč z narodnimi kupčevalci, proč z izdajicami!

Drugi razred je za slovenske narodnjake izgubljen, piše sobotni «Slovenec». Mi pa pravimo, pustimo Zabukovcu to veselje, snj sami najboljšo vemo, da se ne bomo ustrašili pri volitvah Zabukovca in ne Lukmana. Zato pa le trobentajte, kolikor se vam ljubi, gospodine Zabukovec!

Z metlo bomo pognali pri volitvah tiste ljudi, ki stopicajo za narodnim izdajalcem Zabukovcem. Klerikalce in nemškutarje bomo pošteno ometli, ne pa naprednjake, kakor sanja sobotni «Slovenec», ki tudi blebeče o neki metli, pa misli menda na farovsko, ki ima vedno dosti in še preveč za — pometati. Za tisto metlo torej primita, gospoda Zabukovec in Zabret, pa pošteno osnažita svoj — hlev, ki je največji in najnes aznejši na Jesenicah.

Zopet lažejo. Zabukovec piše v sobotnih «Jesenških novicah», da je nekdo pobiral podpise za neko zaupnico učitelju g. Fabincu. To je navadna farska laž. Jeseniškim Nemcem in s temi zvezanim klerikalcem je učitelj Fabinc trn v peti. Vedno pošiljajo razne obrekovalne dopise na c. kr. okrajno glavarstvo, misleč, da ga bo takim kalinom a la Zabukovec na ljubo dželni šolski svet predstavil. In res je vprašalo glavarstvo potom c. kr. okrajnega šolskega nadzornika tukajšne učiteljstvo in krajni šolski svet, kako stališče zavzema napram ovadbam. No, s tega pa je skoval Zabukovec veliko laž, da je nekdo pobiral zaupnico za g. Fabince. Zabukovcu in njegovim kompanjonom povemo le toliko, da bo poteklo še veliko, veliko vode v morje, predno bodo učitelju Fabincu le las skrivili. Pomilujemo pa tiste ljudi, ki se pustijo raznim hujskačem speljati na led, ki se v nevarnem trenutku lepo skrijejo na — gorko.

Na Dovje! Tudi na Dovjem je pričelo pokati. Zadnja občinska seja (glej dopis z Dovjega) je pokazala, da se dobe tudi med priprostim kmetiskim ljudstvom odločni možje, ki uvidevajo, da preširni Nemei britko zacvilijo, če se jim vstopi na prste. Vsa čast in priznanje slovenskim odbornikom, ki so se krepko potegnili za slovenski značaj dovške občine. Naj Nemei vpijejo in cvilijo, kolikor hočejo, to kaže, da mi jabamo. Naj bi zadnji odločni nastop vrlih slovenskih mož ne sa-

meval, temveč le naprej do uspehov in do — zmage!

Resnici na ljubo konstatiramo, da ni bila gospa Tancerjeva, posestnica gostilne poleg «Ratečana, tista, ki je nosila znano polo proti g. Fabincu po Jesenicah, marveč, da je bila prva na isti podpisana neka Marija Tancer, žena tovarniškega delavca in znana jeseniška tercijalke in obrekovalka. Toliko v pojasnilo, da ne bi morda sum letel na cenjeno gospo D. Tancerjevo, ki se ne vmišava med tako golazen.

Kje je obrtni nadzornik? Splošno ogorčenje vlada na Jesenicah nad škandaloznimi razmerami, ki vladajo v krojaški delavnici znane nemškutarice in prve jeseniške tercijalke Agnes Meschik. V času, ko se vse bori za nedeljski počitek in človeške razmere med raznimi rokodelskimi in enakimi sloji, se mučijo pri tej ženski pomočniki na prav nečloveški način. Ali ne bije to v obraz vsem zdravstvenim razmeram, če morajo ubogi pomočniki delati skoro vsako noč do druge ali tretje ure po polnoči!? Ko vlada na Jesenicah že nekajljena nočna tihota, vlečejo sivanko pri Meschiku še do belega dne. Ali niso ti pomočniki pomilovanja vredni, saj so pravi moderni sužnji? In če bi ona tudi plačevala za nočne ure, mora biti vendar neka postavna ura za delavni čas. Ali je čudno, da poznajo Jesenice Meschnikove pomočnike že pol kilometra daleč po obrazu, kjer se jim bere izmučenost in vlis naporenega nočnega dela? Kaj sličnega ne najdemo pri nobenem tukajšnjem krojaškem mojstru in sploh ne več na Kranjskem. Pri Meschiku se tirajo delavske moči takorekoč v grob! Sploh pa bomo o stvari morda še na drugem, tudi uplivnejšem mestu govorili.

Nehvaležnost kranjske industrijske družbe. Skozi polnih 14 let mučil se je bivši predelavec Jernej Ažman pri slavni kranjski industrijski družbi deloma na Savi, deloma na Javorniku, tako da je pri tem deloma izgubil pogled. Te dni je pa priremal iz tovarne za železne izdelke iz Donawilza delavec rodod Gornji Štajerc, kateri je bil takoj sprejet namesto — starega Ažmana. Bil je namreč delavec, katerega so čislali in spoštovali z malo izjemo vsi sodelavci; to so namreč taki, ki bi delali radi samo toliko, kolikor bi se njim samim zljubilo. Sili so tedaj tisti, ki so se pred malo časom ustili: «Če bi le enkrat ta starega Ažmana in P—a hudič vzel, potem bi bilo dobro v tovarni!» Sedaj pa starega, izkušnega in iztrpinčenega moža rinejo iz enega kraja tovarne v drugega, tako da sam ne ve, ali bi sploh kje obstal ali ne. Da bi se pa pustil takorekoč degradirati, mu pa ne dovoli čast, ker ga vse pozna. Na Kranjskem ima vsak privandranec, bodisi iz «rajha», Štajerc ali Korošec več upliva, nego rojak Kranjec. Bodi, kar hočeš, samo da nisi Kranjec, pa je dobro. Kranjci sejemo, tujci pa žanjejo. Toraj na dan enkrat s pravico, ali ima še vedno oči zavezane, da ne vidi, kako se godi z delavcem-trpinom, tako z enim, kakor z drugim. Vedno se dela in dela za trpeči in trpinčeni delavski stan, pa se vendar nikjer ne pozna, da bi se kaj doseglo in kaj storilo v resnici. Dokler ne bo obveljalo geslo: «Zedinimo se in bodimo složni!» ne bode iz vseh organizacij nič in zopet nič.

Prejeli smo: «Naš tujski promet», ponatis iz «Gorenjca» št. 43 l. 1905. Je pač vsega uvaževanja vreden.

Osa se imenuje nov humorističen list, ki je pričel izhajati v Narodni tiskarni v Ljubljani ter stane za celo leto 10 K. Posamezne številke se prodajajo tudi v trafikih pri «Ratečanu». Izide vsako soboto. To bo pa zopet nekaj za našega Zabukovca!

Izšla je burka v dveh dejanjih «Trije tički» ter se dobiva po 50 stot., po pošti 10 stot. več, pri pisatelju Jaki Štoka v Trstu (Narodni dom) ter v knjigarnah gg. Andreja Gabrščka v Gorici, L. Schwentnerja v Ljubljani in L. Hartmana v Zagrebu.

Uporaba vodnih moči ob novi železnici. Industrijski svet hoče, da se čimprej začne v bližini nove železnice z deli za uporabo vodnih moči, katere se bodo rabile v industrijske in kmetijske svrhe. Notranje ministstvo je poslalo dva uradnika v Švico preučiti tam take obstoječe naprave.

HOTEL „ILIRIJA“

16 42

Ljubljana

Kolodvorske ulice št. 22

3 minute od južnega kolodvora.

Shajališče vseh Gorenjcev.

Udobni restavracijski prostori, moderno urejena kavarna z dvema najnovejšima biljardoma ameriškega sistema, lepo, nanovo urejene **sobe za prenočevanje**. — Kopalne sobe v hiši. — Točijo se najboljša štajerska naravna vina, pristni dolnjski cviček iz Gadove peči, kakor tudi priljubljen hrvaški pelinkovec. — Izborna kuhinja. **Postrežba točna. Cene nizke.**

Za mnogobrojen obisk prosi spoštovanjem

Fric Novak.

M. Vidic

izdelovalec sodavice, malinovega soka in pokalic (kraherl)

v Lescah na Gorenjskem

priporoča svoje izdelke.

29—27

Postrežba točna. Cene nizke.

Mavricij
Smolej

urar na Jesenicah

priporoča svojo veliko zalogo

vsakovrstnih ur

kakor žepnih, stenskih ur in budilk, verižic, prstanov, uhanov i. t. d., dalje zlatnine in srebrnine od najfinejše do navadne.

Sprejme tudi **popravila**, katera izvršuje natančno in točno po zelo nizkih cenah.

6—45

Ako hočete

dobro idočo uro poceni
kupiti, zahtevajte cenik

31-22

tvrdke N. Suttner, urar v Kranju.

Kaj je

SEYDLIN?

Priznana najboljša, po najnovejših
izkušnjah higienije sestavljena in večkrat
odlikovana kozmetična

ustna voda.

Dobiva se pri gg. I. Krašovicu, A. Trevnu
ter gospej Jerici Morič.

Izdelovalce: O. Seydl, Ljubljana, Špi-
talske ulice 7. 3-47

Pivovarna

G. Auer-jevih dedičev

v Ljubljani

Wolfove ulice št. 12

priporoča slavnemu občinstvu in spoštovanim gostilničarjem svoje
izborna marčno in na bavarski način varjeno pivo.

Pivo se oddaja v sodcih in zabojih.

Zaloge: v Kranju, Idriji, Dobrépoljah, na Robu, v Mokro-
nogu, Metliki, Vačah, Polhovem gradcu, na Igu, na Dobrovi, v
Št. Vidu na Dolenjskem, v Mirni, v Podbrdu in na Grahovem
(Goriško) in v Podgradu (Istra).

Ustanovljena leta 1854.

Tvrdka je bila v letu 1904 v Parizu in v Londonu odlikovana z
najvišjim odlikovanjem, namreč z „grand prix“, častnim križ-
cem in zlato kolajno.

Poštne hranilnice
račun št. 867.569.

Tiskarna in založništvo

Poštne hranilnice
račun št. 867.569.

Jv. Pr. Lampret v Kranju

Uredništvo in upravnništvo
„Gorenjca“

Uredništvo in upravnništvo
„Jesenške Straže“

Tiskovine za gg. trgovce in
obrtnike, slavna društva,
hranilnice in posojilnice.

Vizitnice, kuverte, pisma, račune,
okrožnice, vabila, dopisnice, osmr-
nice, tabele, lepaki, brošure, knjige
i. t. d. i. t. d.

Razglednice v več barvah.

Izvršuje

**Vsakovrstna tiskarska
dela**

v vsakem obsegu po količor
možno najnižjih cenah.

Zaloga:

Šolske tiskovine.

Ilustrirani

„Vodnik po Gorenjskem“.

„Osebna dohodnina“

Uredil Valentin Žun,
c. kr. davčni nadzornik.

Lična in ukusna izvršitev. — Hitra in točna postrežba. — Na željo se pošlje tudi proračun troškov.